

den rummelige Kurv, hvor saa meget, der behandles her paa Rigsdagen, faar sin Plads.

Den højtærede Minister mente, at jeg havde besværet mig over Socialdemokraternes Kritik af Aldersrenteloven og besværet mig over, at Socialdemokraterne med Held havde gjort Jagt paa Venstres Vælgere med dette Vaaben i Haand. Nej, den højtærede Minister tager ganske fejl, det kunde ikke falde mig ind at besvære mig derover. Saaledes er jo, som den højtærede Minister sagde, det politiske Livs Vilkaar; det maa man finde sig i. En ublufærdig Udnyttelse af en Sag kan somme Tider i første Omgang give gode Resultater; men det hævner sig, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at naar Vælgerne bliver paa det rene med, hvorledes den partimæssige Agitations Tendens her fuldkommen har behersket den socialdemokratiske Gruppe og dens Talere, bliver paa det rene med, at det, som ydes gennem den vedtagne Aldersrentelov, i Virkeligheden er et Udtryk for den Ligevægtstilstand, som maa tilvejebringes mellem Ydeevnen hos dem, der skal betale, og Kravene paa Støtte til dem, som skal nyde, er man først paa det rene med, at det er Ligevægtstilstanden, som nogenlunde har faaet sit Udtryk gennem den vedtagne Lov — og den Overbevisning skal Vælgerne nok komme til —, nærer jeg ingen Tvivl om, at saa vil det, der maaske paa Grundlag af Agitationen i denne Sag har forladt os, vende tilbage, og vende tilbage med Renter.

Den højtærede Minister talte om Venstres Stilling til Fradragsreglerne og mente, at nu var der i Venstre kommet Røster til Orde, som gav Anledning til at formode, at man vilde bort fra det hidtil fulgte Princip: Støtte ogsaa til dem, der har noget, over til det, der var knæsat i Alderdomsunderstøttelsesloven: at kun de maa hjælpes, der ingenting har. Den højtærede Minister skal dog ikke nære nogen som helst Ængstelse i saa Henseende. Fradragsreglerne i den gældende Lov er netop fastsat saaledes, at der derved er givet Stimulans saade til Opsparing og til Selviorsørgelse længst muligt. Paa disse Regler staar vi indenfor Venstre, paa disse Regler holder jeg, ogsaa paa mit Partis Vegne. Jeg maa sige, at jeg vil anse det for meget vanskeligt at ændre disse Regler. De er i Virkeligheden fremkommet gennem en meget nøje Overvejelse her i den høje Rigsdag, gennem et omfattende Undersøgelis- og Beregningsmateriale. Jeg tror, de netop giver Udtryk for det, som er tilsigtet, nemlig at fremme den Tendens, som man gennem disse Fradrags-

regler har ønsket at fremme. Og, som sagt, det vil blive vanskeligt at ændre dem, det vil blive svært, tror jeg, i synderlig Grad at komme dem, der intet har, til Hjælp ved at tage fra dem, der har, uden at Konsekvensen vil blive en fuldkommen Forfuskning af det Grundprincip, hvorpaa Loven hviler. Det skal nok vise sig, tror jeg, hvis det kommende Udvalg giver sig ind i en Undersøgelse af Sagen paa dette Punkt, at her er ikke meget at hente. Jeg tror jo, ligesom den højtærede Minister, heller ikke, at det vil være nationaløkonomisk rigtigt at gaa ret langt ad den Vej, selv om den skulde være farbar paa et Stykke. Jeg har kritiseret Ræsonnementet om at tage fra dem, der har, for at give til dem, der intet har, i denne Forbindelse. Det har jeg kritiseret ud fra det Forslag, som var stillet i 1919—20 netop af det Parti og en Regering støttende sig til det Parti, som nu bestemt hævder, at man kan gaa denne Vej for at rette paa Taksterne. Det er dette Standpunkt fra Socialdemokraternes og til Dels det radikale Venstres Side, der staar i saa skærende Modsætning til det, som man indtog i 1919—20, og som jeg har tilladt mig at fremdrage.

Den højtærede Minister siger, at han ikke ved den Skala, han har foreslaaet, har rørt ved det, som er Grundprincippet i Aldersrenteloven, hvad Takstfastsættelsen angaar, nemlig at Aldersrente ydes til Enkeltperson uden Hensyn til Forsørgelse. Jo, dette Punkt er der paa det alleralvorligste rørt ved i den højtærede Ministers Takstforslag. Naa, nu faar det ingen Realitet, saa det gør jo mindre, men alligevel tror jeg, at Ministeren havde gjort klogest i at holde fast paa dette Punkt og saa eventuelt give Adgang til, hvor Omstændighederne gjorde det ønskeligt, indenfor visse Grænser at forøge de Ydelser, som Enkeltperson fik, saaledes naturligvis, at man ikke derigennem fuldkommen strøg det Grundprincip, paa hvilket Understøttelsen er baseret.

Den højtærede Minister fandt ikke nogen ny Begrundelse for de automatiske Alderstillæg, som han foreslaar i Lovforslagets § 5, men det Ræsonnement, som den højtærede Minister anstillede som Begrundelse for denne automatisk indtrædende Vækst af Aldersrentebeløbene, var, som jeg sagde forleden Dag, utilstrækkelig, og denne Betragtning maa jeg vedvarende fastholde. Man kan ikke gaa til en Gennemførelse af Planer som dem, den højtærede Minister her har, uden at komme ud for den Sandsynlighed, at det vil faa Konsekvenser for Pen-